

Arrest

nr. 192 593 van 27 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 oktober 2016 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in haar hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van haar Belgische moeder.

Op 21 april 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden alsook tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoekster ter kennis gebracht op 25 april 2016 en zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/10/2016 werd ingediend door:

*Naam: M. Voornaam: I. Nationaliteit: Georgië
Geboortedatum: (...)1982 Geboorteplaats: I. Rr: (...)
Verblijvende te (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- Ter staving van haar onvermogenheid in het land van herkomst wordt een brief voorgelegd van het 'registre Public de l'Agence National' dd 12/07/2016 van het ministerie van justitie in Georgië. In dit attest staat letterlijk dat het register er niet op voorzien is om de onroerende goederen op naam te kunnen opzoeken. Wanneer iemand wenst bevestigd te zien eigenaar te zijn van een bepaald onroerend goed, dient hij/zij daartoe zelf alle mogelijke informatie te verstrekken, waarna het register enkel kan bevestigen of ontkennen. Vandaar dat dit attest helemaal geen uitsluitel kan bieden over of betrokkene daadwerkelijk geen onroerende goederen bezit in Georgië of wel. Het attest bevat geen informatie over het inkomen dat betrokkene al dan niet in het land van herkomst wist te verwerven.*
- OCMW attest op naam van betrokkene dd 30/12/2016 waaruit blijkt dat zij geen steun heeft ontvangen, van de referentiepersoon werd geen attest voorgelegd.*
- Rekeninguittreksels van de Belfius Bank met geldoverdrachten van de referentiepersoon naar betrokkene over een periode in 2016 (toen betrokkene al in België was)*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Bijkomend dient ook opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds sinds 2010 in het wachtregister in België werd ingeschreven. Betrokkene heeft sindsdien verschillende aanvragen tot verblijf ingediend. Deze werden telkens geweigerd of onontvankelijk verklaard. Het attest van onvermogen dat werd voorgelegd, is naast onbetrouwbaar daarom ook niet relevant. Het bewijs van onvermogen zou immers moeten geleverd worden van in de periode dat betrokkene nog in het land van herkomst verbleef. Betrokkene kan intussen immers reeds haar onroerende goederen hebben verkocht.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Betrokkene heeft mogelijks nog minderjarige kinderen die in België wonen, echter zij hebben evenmin verblijfsrecht als betrokkene. Haar echtgenoot heeft evenmin verblijfsrecht. Vandaar dat deze beslissing geen afbreuk doet aan haar gezinsleven, het gehele gezin kan immers gezamenlijk het land verlaten of betrokkene kan hen terug gaan vergezellen in het buitenland, voor zover ze niet meer in België zouden verblijven. Gezien de afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon wordt betwist, wordt evenmin het gezinsleven op die manier geschaad. Het is het redelijk te stellen dat betrokkene, als volwassen persoon, een eigen gezins- en familieleven in het land van herkomst kan uitbouwen/heroppikken. Wat betreft medische bezwaren kan opgemerkt worden dat betrokkene ooit een aanvraag tot verblijf heeft gedaan omwille van medische redenen, echter deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 15.07.2013, vandaar dat heden evenmin enige medisch bezwaar het bevel in de weg kan staan.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste middel

- *Schending van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto art. 40 ter van de vreemdelingenwet*
- *Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)*
- *Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht*

2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de Belgische moeder - toepassing op de feitsituatie in casu

TEN EERSTE stelt verwerende partij verkeerdelijk in de bestreden beslissing dat verzoekster diende aan te tonen dat zij voorafgaand aan de huidige procedure en in het land van herkomst ten laste moest zijn van haar Belgische moeder.

Dit is echter manifeste in strijd met het administratief dossier van verzoekster

Verzoekster heeft bij haar aanvraag diverse documenten neergelegd waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk ten laste was van haar Belgische moeder.

Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door verzoekster opgeworpen stukken, weerlegt verwerende partij niet op een ernstige wijze dat verzoekster in België niet materieel en/of financieel afhankelijk is van haar Belgische moeder.

Er is immers in art. 40bis, §2, eerste lid, 3° vrw. sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn".

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien art. 40bis, §2, eerste lid, 3° juncto art. 40 ter van de vreemdelingenwet.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

TEN TWEEDE is het uiteraard zo dat verzoekster ten laste moet zijn van haar Belgische moeder en zij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar Belgische moeder.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst.

Verwerende partij daarentegen hamert steeds in de bestreden beslissing dat verzoekster hoe dan ook moest aantonen dat zij financieel/materieel afhankelijk was van haar Belgische moeder in het land van herkomst...

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden voor de aanvraag voor gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoontelijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het is tevens mogelijk dat verzoekster al een tijdje in België verblijft op het moment dat zij de aanvraag gezinshereniging indient, wat in casu het geval is in hoofde van verzoekster om reden dat zij sedert het jaar 2010 op ononderbroken wijze in België verblijft.

Het staat in casu wél buiten kijf dat verzoekster - weliswaar na haar aankomst in België - financieel en materieel ondersteund werd door haar Belgische moeder.

In het verlengde hiervan heeft zij bij haar aanvraag diverse bescheiden naar voren gebracht zoals o.a. bewijs van betaling van de huurgeleden en nutsvoorzieningen door haar Belgische moeder.

Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari 2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Uit het administratief dossier blijkt tevens onstuitbaar dat verzoekster al een tijdje samenwoont op het zelfde adres.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster ten laste is van haar Belgische moeder aangezien zij ingeschreven staan op hetzelfde adres en dat deze Belgische moeder minstens haar huisvesting en nutsvoorzieningen heeft gefinancierd.

Dit blijkt onstuitbaar uit de attesten samenstelling van het gezin en uit de diverse bankafschriften. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing nergens onderzocht en gemotiveerd.

TOT SLOT wenst verzoekster op te merken dat verwerende partij ten onrechte de formele stukken bekleed met een legalisatie uit Georgië buiten spel plaatst door deze stukken onbetrouwbaar en niet relevant te catalogiseren zonder enige vorm van onderzoek en motivering ter zake.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden akte volstaat om vast te stellen dat op duidelijke wijze de feitelijke en juridische overwegingen worden vermeld die aan op basis liggen van de genomen beslissingen. Uit verzoeksters uiteenzettingen blijkt duidelijk dat zij de motieven kent en dat zij erin is geslaagd hieromtrent een inhoudelijk verweer te voeren, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit de uiteenzettingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekster in de inleiding van het middel een algemeen, rechtstheoretisch betoog voert aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, doch hiermee toont zij de schending van de genoemde bepalingen nog niet aan. Daarnaast brengt zij ter zake slechts één concrete kritiek naar voor, met name zou de gemachtigde niet afdoende hebben gemotiveerd omtrent de gelegaliseerde stukken uit Georgië.

De Raad stelt echter vast dat de motivering omtrent hieromtrent duidelijk is. De verweerder motiveert dienaangaande immers als volgt:

“Ter staving van haar onvermogen in het land van herkomst wordt een brief voorgelegd van het 'registre Public de l'Agence National' dd 12/07/2016 van het ministerie van justitie in Georgië. In dit attest staat letterlijk dat het register er niet op voorzien is om de onroerende goederen op naam te kunnen opzoeken. Wanneer iemand wenst bevestigd te zien eigenaar te zijn van een bepaald onroerend goed, dient hij/zij daartoe zelf alle mogelijke informatie te verstrekken, waarna het register enkel kan bevestigen of ontkennen. Vandaar dat dit attest helemaal geen uitsluitel kan bieden over of betrokkene daadwerkelijk geen onroerende goederen bezit in Georgië of wel. Het attest bevat geen informatie over het inkomen dat betrokkene al dan niet in het land van herkomst wist te verwerven. (...) Het attest van onvermogen dat werd voorgelegd, is naast onbetrouwbaar daarom ook niet relevant. Het bewijs van onvermogen zou immers moeten geleverd worden van in de periode dat betrokkene nog in het land van herkomst verbleef. Betrokkene kan intussen immers reeds haar onroerende goederen hebben verkocht.”

De bewering van de verzoekster dat het bedoelde stuk zonder enige motivering of enig onderzoek als niet relevant en onbetrouwbaar buiten spel werd geplaatst, mist feitelijke grondslag. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekster nalaat om aan te tonen in hoeverre de hierboven geciteerde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet zouden volstaan in het licht van de uitdrukkelijke motiveringsvereiste zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Een schending van deze artikelen wordt dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoekster stelt dat de verweerder zich ter zake heeft gestoeld op een onredelijke en onjuiste feitenvinding, dient haar kritiek verder te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden weigeringsbeslissing.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)"

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

De verzoekster meent dat de verweerder verkeerdelijk in de bestreden beslissing stelt dat zij diende aan te tonen dat zij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste moest zijn van haar Belgische moeder. Hoewel de verzoekster kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk vermeldt dat de derdelander reeds ten laste diende te zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, wijst de Raad er op dat de Raad van State reeds heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip 'ten laste' door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arrest Jia en Reyes (HvJ C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43, bevestigd in HvJ C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, 16 januari 2014), arresten waarnaar ook de verzoekster zelf verwijst, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder 'te hunnen laste' zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging

met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer zij naar België kwam.

Waar de verzoekster stelt dat het tevens mogelijk is dat zij al een tijdje in België verblijft op het moment dat zij de aanvraag gezinshereniging indient, wat *in casu* het geval is in hoofde van de verzoekster om reden dat zij sedert het jaar '2010 op ononderbroken wijze in België verblijft, en dat het *in casu* wel buiten kijf staat dat zij - weliswaar na haar aankomst in België - financieel en materieel ondersteund werd door haar Belgische moeder, is verzoeksters betoog dan ook niet dienstig. Dit betoog kan overigens enkel de deugdelijkheid van de bestreden weigeringsmotieven bevestigen nu de verzoekster erkent dat zij slechts na haar aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door haar Belgische moeder. Verzoeksters kritiek doet dan ook geen afbreuk aan het determinerende en schragende motief dat zij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekster betoogt verder in haar enig middel wel dat zij bij haar aanvraag diverse documenten heeft neergelegd waaruit volgens haar blijkt dat zij daadwerkelijk ten laste was van haar Belgische moeder. Door het ontbreken van het overgaan tot de nodige onderzoeken en het niet in aanmerking nemen van het geheel van de door de verzoekster opgeworpen stukken, weerlegt de verweerder volgens haar niet op een ernstige wijze dat de verzoekster in België niet materieel en/of financieel afhankelijk is van haar Belgische moeder. De Raad wijst er op dat de verweerder in de bestreden beslissing oordeelde dat de verzoekster niet heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste geweest te zijn van haar moeder, en niet dat zij in België niet ten laste zou zijn. De verweerder oordeelde immers, na een uitvoerige motivering betreffende de door de verzoekster voorgelegde documenten, als volgt: *"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon."* Deze vaststellingen van de verweerder, die op zich niet concreet worden betwist, volstaan reeds om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen. Een onderzoek naar de afhankelijkheidsrelatie die na verzoeksters komst naar België zou zijn ontstaan, drong zich dan ook niet op en nog minder diende de gemachtigde concreet te weerleggen dat de verzoekster in België niet afhankelijk is van haar moeder.

Tenslotte betoogt de verzoekster dat de verweerder ten onrechte de formele stukken bekleed met een legalisatie uit Georgië buiten spel plaatst. De Raad herhaalt dienaangaande dat de motivering omtrent dit stuk duidelijk is. De verweerder stelt immers vast dat in deze brief van het Georgische ministerie van justitie letterlijk staat dat het register er niet op voorzien is om de onroerende goederen op naam te kunnen opzoeken. De verweerder motiveert verder dat, wanneer iemand wenst bevestigd te zien eigenaar te zijn van een bepaald onroerend goed, hij/zij daartoe zelf alle mogelijke informatie dient te verstrekken, waarna het register enkel kan bevestigen of ontkennen. Vandaar dat volgens de verweerder dit attest helemaal geen uitsluitel kan bieden over de vraag of betrokkene daadwerkelijk geen onroerende goederen bezit in Georgië. Het attest bevat volgens de verweerder geen informatie over het inkomen dat betrokkene al dan niet in het land van herkomst wist te verwerven. De verzoekster betwist deze concrete motivering op geen enkele concrete wijze, zodat zij met haar uiterst vage kritiek niet aannemelijk maakt dat de verweerder zich op dit punt zou gebaseerd hebben op een onjuiste of onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

3.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekster in de aanhef van het middel de schending aanvoert van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, dient er op te worden gewezen dat het bestuursrecht diverse en specifieke beginselen van behoorlijk bestuur inhoudt. In de mate dat de verzoekster zich in het algemeen beroept op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en zij nalaat te verduidelijken welk specifiek beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, is het middel onontvankelijk.

3.4. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE